

1

SKYRIUS

Pasigirdo trys nekantrūs bilstelėjimai, durys atsilapojo ir vidun įvirto uždususi mergina.

– Atsiprašau atsiprašau, kad vėluoju. Turėjau pasikalbėti su anglų mokytoju apie rašto darbą, o jo kabinete neradau ir...

Džefas papurtė galvą tarsi sakydamas *nieko tokio*.

– Kol jis atėjo, praleidau autobusą ir turėjau eiti pėsčiomis į centrą...

– Viskas gerai. Nesijaudinkite. Užpildėte formą?

– Taip. Atsiprašau, – suvebleno ir apsidairė po kabinetą ieškodama, kur galėtų padėti gyvą tropinę žuvelę, kurią nešiojosi mažame maišelyje su vandeniu.

– Galite padėti čia, – Džefas mostelėjo į stalo kampą.

– Ačiū, – padėjo maišelį. – Oi, šlapias, atsiprašau! – Ji pakėlė, pavalė jo dugną plataus pilko vintažinio palto rankove ir padėjo ten pat. – Kvaila žuvis! Ją galima įsigyti tik vienoje vietoje, o mano broliui Geibui dvylika ir jis... atleiskit. Jūs nenorite žinoti. Norite formos, – ir emė kuistis milžiniškoje odinėje rankinėje, persimestoje per petį. Ant grindų iškritas „Sugrįžimas į Braidshedą“.

– Gal prisėskite? – pasiūlė rodydamas į plastikinę kėdę priešais stalą. – Bus lengviau.

Ji atsėdėdo, įsikišo knygą į krepšį ir kuitėsi toliau.

– Paprastai aš labai tvarkinga. Tikrai. Tik šiandien tokia diena. Tiksliau, *savaite*.

– Mėlyna, – priminė jis. – Aštuoni su puse ir vienuolika colių*... Štai ir ji. Prie, eee, monetų pinigėnės.

– A, taip, – mergina užvertė akis ir padavė formą. – Atsinešiau ir gyvenimo aprašymą.

– Nereikėjo, – atsakė ir išlyginęs jos paduotą lapą greitai peržvelgė.

– Tikrai? Nes pridėjau ir trumpą pastraipą, kad galbūt rinkčiausi ir psichologiją, nes ji susijusi su...

– Tikrai. Kvalifikacija nereikalinga.

Kol jis skaitė formą, ji dairėsi po kabinetą.

– Jums patinka žaislai, – tarė ji.

Džefas nepakėlė akių.

– Herojų figūrėlės, – pataisė. Jos knygų lentynose buvo sudėliotos pagal žanrą, retumą, senumą ir sunkiai įvardijamą X faktorių: jauduliuką, kurį keldavo pačios išpūdingiausios. Tai ne žaislai.

Jis kažką pasižymėjo ir tarė:

– Taigi... Hilda Sangster... „Citadelės“ vidurinė...

Ji aiktelėjo.

Dabar jis pakėlė akis.

– Kažkas negerai?

– Atsiprašau, aš dėl Hildos. Turbūt turėjau paaiškinti.

Vyriškis vėl pažvelgė į formą.

– Žinau, kad parašiau Hilda, nes prašoma pateikti „vardą, pavardę“, o ne „vartojamą vardą“. Pagalvojau, kad jis reikalingas oficialiems reikalams, todėl *padariau, kaip prašoma*, nors iš tikrųjų nekenčiu to vardo. Jis kažkoks teutoniškas. Manęs niekas niekada nevadino Hilda.

* Apie 21,5 ir 27 cm.

– Tai kaip jus vadinti?

– Hilde.

– Hil-de, o ne Hil-da.

– Suprantu, kad atrodo menkniekis, bet man tai labai didelis skirtumas. Kada nors pasikeisiu – susitvarkysiu dokumentus ir visa kita – bet kol senelė gyva, turiu galvoti apie jos jausmus, šeimos palikimą ir taip toliau, ir taip toliau.

Mergina turbūt suprato, kad per daug kalba, nes nejaukiai šyp-
telėjo ir atsisėdo ištiesinusi nugarą.

– Gerai, Hilde, matau, esate dvilyktokė. Vieniša?

Ji nusijuokė tokiu juoku, kuris galėjo reikšti tik taip.

– O jums... kiek? Aštuoniolika? Gerai, nes turėsi pasirašyti blan-
ką dėl sutikimo.

– Žinoma, jokių problemų, tik... mm... pirma norėčiau žinoti, apie ką čia... Dėl mokslo galiu padaryti daug, bet ne viską, – vėl nusijuokė, bet neapkvailino nė vieno iš jų.

– Žinoma. Aš – Džefas. Universiteto doktorantas. Neseniai gavau leidimą tyrinėti... na, paprasčiausia būtų pavadinti santykių raida. Iš esmės noriu sužinoti, ar galima paveikti žmogų, šiuo atveju tave, kad užmegztum intymų ryšį su kitu dalyviu, kuris galbūt užmegs...

– Atleiskite. Hm. Ar supratau teisingai? – apkabino knygų krep-
šį tarytum kūdikį, kurį reikia nuraminti. – Jūs tyrinėsite, ar galite priversti žmones vienam kitą pamėgti?

Jis kreivai šyptelėjo.

– Ne *priversti*, – jeigu tai sugebėtų, būtų milijardierius. – Ne-
siruošiamo plauti smegenų. Mes tik norime išsiaiškinti, ar įmano-
ma, sakykime, *paskatinti* intymumą, iš kurio išsivystytų asmeniški
santykiai.

– Draugystė?

– Taip. Arba netgi romantiški santykiai. Tyrinėju, kaip žmonės
užmezga intymų ryšį ir ar tą procesą įmanoma kaip nors paskatinti.

– Turite galvoje meilę? – Hildė tarsi kaltino.

Jis kažką pasižymėjo.

– Taip, meilė irgi įmanoma, nors...

– Ar jums apie mane papasakojo Maksas? – paklausė susierzinusi.

– Maksas? Ne. Koks Maksas?

– Ksiu?

– Ką? Aš net nežinau, kas tai.

– Ksiu Fraser?

– Ne. Niekas man apie jus nepasakojo. *Jūs pati* su manimi susisiekėte. Pamenate? Čia tik psichologinis tyrimas, ar meilė...

– Meilė! – Ji aiktelėjo ir pašoko.

Džefas nesuprato, kaip ji sugebėjo užkabinti knygų lentyną, nes nebuvo tokia aukšta, bet staiga iš visų pusių pasipylė Disnėjaus herojų figūrėlės tarsi animaciniame filme būtų įvykęs sprogimas.

– O Dieve! Atsiprašau, – išbėrė ir apsisuko pasižiūrėti, ką pridarė. Nuo staigaus judesio jos knygų krepšys nuvertė lempą, o ši atsitrenkė į kitą lentyną ir į orą pakilo būrys animacinių blogiukų.

Hildė ranka užsidengė burną ir suinkštė tarytum šunytiš, norintis į lauką.

Ji ėmė rankioti figūrėles nuo grindų ir saujomis krauti ant stalo.

– Atsiprašau, nereikėjo man ateiti. Reikėjo tupėti namie. Tikrai. Štai kas nutinka, kai...

– Visiems pasitaiko.

– Ne. Ne, ne, ne, ne, – plačiai mostelėjo ranka rodydama į netvarką. – Šitie žmogeliukai ant grindų, šita netvarka yra geriausia mano gyvenimo metafora. Aš. Daugiau. Nieko. Nesugebu.

Ji laikė ketvirto praėjusio amžiaus dešimtmečio pasakų prinčą už kojų ir mosavo juo pabrėždama žodžius. Tai buvo viena mėgstamiausių Džefo figūrėlių ir jis išsigando, kad nutrūks galva.

– Nekreipk dėmesio, – tarė stengdamasis nutaisyti nerūpestingą balsą. – Nieko tokio. Aš viską surinksiu ir sudėsiu į lentynas. Tikrai. Turiu sistemą. Nesinervinkite.

Jis dar kelis kartus tai pakartojo, kol ji galiausiai linktelėjo, vėl atsiprašė ir atsistojo ar bent mėgino stotis. Hildė prisimynė palto skverną ir kakta trinktelėjo į stalo kraštą. Turėjo velniškai skaudėti, bet jau buvo aprimusi. Garsiai įkvėpė pro nosį, prisimintą palto kampą iš po kojos ištraukė tokiu judesiu, tarsi jis būtų vakarinė Peilenės suknia, ir atsistojo.

– Oi. Atsiprašau, kad pratrūkau... ir padariau tokią netvarką... ir kad veltui jus sugaišinau. Neteisingai supratau, apie ką šis tyrimas, ir be reikalo užsiregistravau.

Hildė nutaisė mimiką, panašią į šypseną, ir išėjo.

Džefas nužvelgė išmėtytas herojų figūrėles. Turėjo labai daug darbo, tad dabar tvarkingai jų nedėliojo – tik sukrovė į dėžę po stalu, iš kur negirdės jų plonų šaukiančių balselių.

Pagalvojo apie Hildę.

Kas, po velnių, čia įvyko? Ar jai tai sukėlė tokią didelę įtampą? Ar vengė konflikto? Ar turi kokių keistų religinių įsitikinimų?

Džefas atsisėdo prie stalo ir peržvelgė užrašus. Ar jis galėjo tai numatyti? Ar kaip nors neapdariai sukėlė tokią reakciją?

Tyrimo dalis buvo neoficialios lažybos su savimi. Džefas abejojo, ar tai etiška, bet taip buvo įdomiau. Apie kiekvieną dalyvį jis šį tą pasižymėdavo, įvertindavo balais ir mėgindavo nuspėti, ar jiems atsidūrus viename kambaryje pažirs kibirkštys.

Kalbėdamasis su Hilde, šalia jos vardo irgi pakeverzojo kelias pastabas. Džefas visada tai darė greitai – jeigu dalyviai pasikliauja pirmuoju įspūdžiu, kodėl jis turėtų būti išimtis.

BM-IT
AIQ / RDD
DG
PT

Tai reiškė:

Baltoji mergina – išsilavinę tėvai
Aukštas IQ / reikalauja daug dėmesio
Dramų gerbėja
Tatuiruotė prancūzų kalba

Jam prieš akis stėjo paslaptinga aštuonioliktojo amžiaus filosofo arba pokario kino režisieriaus citata, išvedžiota ant jos kojos kelties pasviru šriftu.

(Bent dėl šito jis klydo. Paslaptinga citata Hildei būtų patikusi, bet niekada nebūtų pasidariusi tatuiruotės. Ji bijojo adatų ir, svarbiausia, visko, ko neišnaikinsi. Patiko galvoti, kad ji vis dar lėliukės stadijos.)

Daugiausia abejonių Džefui kildavo, kai reikėdavo skirti balus. Sistema, žinoma, dešimtbalė, vertinimas paremtas išoriniu patrauklumu, bet jis nebuvo seksistas – įvertindavo ir vaikus, ir translyčius.

Džefas taip pat tikino save, kad tokiu būdu elgiasi realistiškai. Išvaizda svarbi, tik jis nežinojo, kokia ir kodėl. Spėjo, kad padūmavusios akys ir išpūdingos krūtys visada laimės, bet... Seksualumo malkoje buvo daug netikėtų kozirių.

Įvertinti nelengva. Hildė – ne gražuolė: akys per mažos, burna per didelė, bet žinojo, kad tam tikro tipo vaikinams tai nerūpėtų. Ji netgi gautų papildomų taškų už *išskirtinumą*. Milžiniškas žieminis paltas, į kurį buvo susisupusi, neleido spręsti apie sudėjimą, bet Džefas spėjo, kad jis vidutinis. Nuo smulkaus iki vidutinio.

Aukščiausias balas už plaukus. Jie ilgi ir blizgantys. Tikriausiai vaikystėje buvo šviesiaplaukė. Dauguma homoseksualų eina iš proto dėl plaukų, ypač dėl sruogelių, išsipešusių iš kasų ir tarsi sakančių – *ką tik išlipau iš lovos*.

Galiausiai Džefas ją įvertino 7,5. Tik gaila, kad tyrime nedalyvavo. Būtų buvęs įdomus atvejis.

Beldžia į duris. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Jei kitas dalyvis, truputį per anksti.

– Prašom!

Įėjo Hildė. Rankoje laikė Pasakų prinčą.

– Netyčia pasiemiau, – atsiprašomai vyptelėjo ir padėjo ant stalo. – Susivokiau tik nulipusi.

– Netyčia pasiėmėte Pasakų prinčą, – Džefas kilstelėjo antakius. – Įdomu, ką apie tai pasakytų daktaras Froidas.

Tai turėjo būti pokštas, bet Hildė atsakė:

– Žinau. Dėl to ir grįžau. Ne tik pasiemiau figūrėlę, bet dar ir pamiršau žuvį, vadinasi, tai – *ne vienintelė* priežastis, bet... – nutęsė ir susilaikė. – Klausykite, nesu prietaringa, tačiau truputį pagalvojau ir nusprendžiau: jeigu visata duoda tau ženklą, turi priimti. – Atsisėdo. – Todėl tyrime dalyvausiu. Žinoma, jei tik jūs nieko prieš.

– Tikrai? – perklausė.

– Taip. Bent tiek, kiek dėl ko nors išvis neabejoju, – nusišypsojo, o jis dar pasižymėjo: SV – stovyklos vadovė. Džefas įsivaizdavo, kaip ji kalbasi su mažais vaikais, kaip moko, kad reikia stengtis ir būti geručiams.

– Taigi, gal galėtumėte dar kartą papasakoti apie tyrimą? Šį kartą nieko nenuversiu.

Džefas vos susilaikė nežvilgtelėjęs į dar nepajudintas lentynas kitame kabineto gale.

– Gerai. Mūsų darbas paremtas tyrimu, kuris vadinasi „Eksperimentinis artimų santykių skatinimas“. Jį dešimtame dešimtmetyje

atliko psichologas Arturas Aronas. Tuo metu jo gauti rezultatai nebuvo galutiniai, bet gyvename naujame pasaulyje. Mes svarstome, ar skaitmeninis amžius pakeitė intymias patirtis. Iš esmės, norime pasižiūrėti, kaip jauni žmonės, užaugę su tūkstančiu internetinių „draugų“, reaguoja į atvirą bendravimą vienas su vienu. Ar jums tai būtų įdomu?

– Ką turėsiu daryti? – nepatikliai perklausė.

– Nieko ypatingo. Paskirsime atsitiktinį žmogų – vyrą arba moterį (priklausys nuo tavo seksualinės orientacijos) – ir pateiksime trisdešimt šešis klausimus, kuriuos užduosite vienas kitam. Čia nėra nei gerų, nei blogų, nei teisingų, nei neteisingų atsakymų. Tik prašysime atsakyti kiek įmanoma atviriau.

– Mm. Atsitiktinį?

– Ką?

– Sakėte „atsitiktinį žmogų“?

– Taip.

– Vadinas, gali būti bet kas.

Džefas jau išsigando antro protrūkio.

– Taip, gali būti *bet kas*, bet labiau tikėtina, kad bus studentas, o ne Dreikas ar dvynės Olsen...

– Arba serijinis žudikas? – pajuokavo, bet netikusiai.

– Mažai tikėtina. Be to, tyrimas vyksta universitete. Turėsime visą svarbią informaciją apie kiekvieną dalyvį, bet jūs nežinosite vieni kitų tikrųjų vardų ir kontaktinių duomenų.

– Tada viskas turėtų būti gerai.

Turėtų būti gerai.

Džefas nusprendė nekreipti į tai dėmesio ir vėl pažvelgė į jos užpildytą formą.

– Save įvertinote kaip heteroseksualią, taigi, būsite suporuota su panašaus amžiaus vaikinu. Jūs vienas kitam būsite Bobas ir Betė. Tyrime dalyvaujančių vyrų ir moterų prašome naudoti šiuos var-

dus. Imamės visų priemonių, kad užtikrintume privatumą ir fizinį saugumą.

Hildė linktelėjo, bet ėmė tankiai mirksėti.

– Aš jūsų neįtikinau, – pasakė jis.

– Ne, įtikinote. Bent dėl *fizinio* saugumo.

– O dėl ko ne?...

Ji mostelėjo ranka, patraukė pečiais ir atsiduso.

– Turbūt atrodys kvailai.

Džefas laukė.

– Bet kaip *emocinis* saugumas?

– Ką turite galvoje?

Hildė vėl atsiduso.

– Nežinau. Viską! Atstūmimą. Nusivylimą. Gniuždančią širdgėlą. Juk suprantate.

– Manau, toks gyvenimas.

Dėl to jam visada labiau patiko herojų figūrėlės.

– Gerai, suprantu, bet noriu pasakyti, kad galiu būti suporuota su visiškai nepažįstamu žmogumi, atsakyti į trisdešimt šešis klausimus ir beviltiškai susižavėti, o tada paaiškės, kad jis koks trolintojas.

– Kiek man žinoma, kol kas neužsirašė nė vienas trolintojas.

– Kvailas klausimas.

Ne jis tai pasakė. Hildė pasukiojo tarp pirštų palto sagą, o paskui lyg ir nusijuokė.

– Ką aš čia mėginu apgauti? *Tikroji* problema ta, kad trolintojas manęs nemylės. Nors, kita vertus, kaip sakote, toks gyvenimas. Ar bent toks *mano* gyvenimas, – papurtė galvą. – Atleiskite. Vapu bet ką. Aš visada taip, kai įsitempiu. Bet dabar toks gyvenimas. Žinoma, pati kalta. Ilgas liežuvis. Siauras mąstymas. Neveikiantis socialinis radaras ir panašiai. Draugai visada sako, kad turėčiau... Oi. Matote? Aš ir vėl vapu. Atleiskite! Nekreipkite į mane dėmesio.

– Aš jūsų nespaudžiu, – pasakė jis.

Hildė truktelėjo žemyn palto rankogalius ir sugniaužė kumščiuose. Kelias minutes stebėjusi į Pasakų prinčą, galiausiai vėl pakėlė akis į Džefą.

– Gerai. Pamėginsiu. Turiu pamėginti.

– Čia nėra jokio „turite“. Nenoriu, kad dalyvautumėte vien todėl, kad taip liepė visata.

Tai ją baisiai prajuokino.

– Nesijaudinkite! Nesileisiu stumdoma kažkokios senos, bjaurios visatos. Noriu dalyvauti. Rimtai. Jaučiu giliai viduje. Kas nerizikuoja, tas negeria šampano, taip?

– Puiku, – tarstelėjo Džefas ir paskutinį kartą peržvelgė jos registracijos formą. – Forma užpildyta gerai, ir jeigu daugiau klausimų neturite, paprašysiu pasirašyti sutikimą.

Džefas davė skaityti dokumentą. Skaitydama Hildė pirštu braukė kiekvieną eilutę ir galiausiai pasirašė apačioje.

– Gerai. Mano širdis – jūsų rankose! – nusišypojo ji, ir akys beveik dingo po tankiomis blakstienomis. Dantys dideli, tiesūs ir balti. Oda puiki.

Džefas jos balą pataisė į 7,75 ir paėmė pasirašytą formą.

– Gerai, tada paprašysiu eiti į 417-ą kabinetą. Jis tame pačiame koridoriuje kairėje. Pasivašinkite kava. Ant stalo bus kortelės su klausimais, bet prašau jų neatversti tol, kol nepradėsime. Kuo nuosirdžiausiai pasistengsiu jums rasti partnerį ne trolintoją.

Ji pasistatė palto apykaklę, uždengdama burną, ir vėl nusijuokė. Gali būti, ji verta 8.

– Ir nepamiršk žuvelės, nes ji gali priimti asmeniškai.